

Sygn. akt I ACa 313/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 sierpnia 2014r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Hanna Rojewska (spr.)
Sędziowie:	SSA Anna Cesarz SSA Bożena Błaszczuk
Protokolant:	st.sekr.sądowy Jacek Raciborski

po rozpoznaniu w dniu 22 sierpnia 2014r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. J.**

przeciwko **E. M. - Komornikowi Sądowemu**

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 16 stycznia 2014r. sygn. akt I C 1446/13

oddala apelację.

Sygn. akt I ACa 313/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 stycznia 2014 roku, wydanym w sprawie z powództwa P. J. przeciwko E. M. – Komornikowi Sądowemu o ochronę dóbr osobistych i zapłatę, Sąd Okręgowy w Kaliszu oddalił powództwo.

Sąd u s t a l i ł , że pozwana E. M. jest Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w Kaliszu.

Powód P. J. jest dłużnikiem wierzyciela (...) Bank (...) S.A. w W.. Wskazany bank dysponuje tytułem wykonawczym przeciwko powodowi na kwotę 7.459 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu.

Wierzyciel złożył do pozwanego komornika wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, w którym jako sposób prowadzenia egzekucji na podstawie powyższego tytułu wykonawczego, wskazał egzekucję z wynagrodzenia za

pracę powoda w charakterze prokurenta od pracodawcy (...) sp. z o.o. w P. i jako członka komisji rewizyjnej Stowarzyszenia Klub (...) w C. oraz wierzytelności i innych praw majątkowych przysługujących powodowi od powyższych pracodawców, a także z wynagrodzenia za pracę od innych pracodawców po ustaleniu przez komornika, ze świadczeń emerytalno - rentowych z ZUS-u, z wierzytelności z rachunków bankowych, z przychodów z działalności gospodarczej, wierzytelności wobec Urzędu Skarbowego, ruchomości i nieruchomości.

Pozwany wszczął postępowanie egzekucyjne i prowadził je pod sygnaturą KM 856/13. Dokonał zajęcia wierzytelności powoda wobec Stowarzyszenia Klubu (...) w C. oraz wobec (...) sp. z o.o. w P. z tytułu umowy o pracę, zlecenia i innych wierzytelności, a także wierzytelności powoda wobec Pierwszego Urzędu Skarbowego w K. i wezwał Zakład Ubezpieczeń Społecznych do potrącenia z renty i emerytury. Pozwany dokonał również zajęcia samochodu V. (...) nr rej. (...).

Postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2013 r. pozwany stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Kaliszu L. T., na skutek zbiegu egzekucji sądowej co do świadczenia emerytalno - rentowego.

Powód pracuje w firmie internetowej (...) M. J. w P. jako pracownik biurowy. Pracując na 1/2 etatu uzyskuje świadczenie w kwocie 658 zł miesięcznie, ale często zamiast wynagrodzenia uzyskuje zasiłek chorobowy. Uzyskuje świadczenie z tytułu renty chorobowej z ZUS - u w kwocie 580 zł miesięcznie, z którego komornik potrąca kwotę 180 zł miesięcznie. Powód jest właścicielem 0,5 ha łąki na terenach zalewowych. Mieszka w mieszkaniu komunalnym, którego koszt utrzymania wynosi 420 zł miesięcznie.

Powód jest prokurentem firmy (...) sp. z o.o. w P. oraz pełnomocnikiem Stowarzyszenia Klubu (...) w C.. Pełni funkcje w tych podmiotach społecznie, nie otrzymując za to żadnego wynagrodzenia.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Okręgowy na wstępie zaznaczył, że powód domaga się udzielenia mu ochrony prawnej wywodząc, że działania pozwanego komornika naruszyły jego dobra osobiste w postaci zdrowia i dobrego imienia. W ramach niniejszego procesu ostatecznie domagał się opublikowania przez pozwanego tekstu przeprosin i zapłaty na rzecz powoda kwoty 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Odwołując się do dyspozycji przepisów art. 23 k.c., art. 24 § 1 k.c. Sąd Okręgowy stwierdził, że powód nie wykazał, że naruszono jego dobro osobiste w postaci zdrowia. Powołał się jedynie na skoki ciśnienia w chorobie nadciśnienia, lecz nie przedłożył żadnej dokumentacji medycznej, zaświadczenia o stwierdzonej chorobie, nie podał chociażby jakie zażywa lekarstwa i u jakich specjalistów się leczył.

W ocenie sądu powód wykazał natomiast, że naruszono jego dobro osobiste w postaci dobrego imienia, gdyż informacja o toczącej się wobec niego egzekucji komorniczej została ujawniona wielu podmiotom, w tym także kwestionowanym przez powoda Stowarzyszeniu Klubu (...) w C. oraz (...) sp. z o.o. w P., w których powód pełni funkcje społecznie i nie ma wobec nich żadnych wierzytelności, które mogły być zajęte w toku egzekucji.

Niemniej jednak Sąd I instancji uznał, że pozwany wykazał, iż brak jest przesłanki bezprawności prowadzonej przez niego jako komornika egzekucji. Powód nie kwestionował bowiem, że wierzyciel dysponuje przeciwko niemu tytułem wykonawczym. Natomiast naturalną konsekwencją prowadzenia egzekucji komorniczej jest naruszenie dobrego imienia dłużnika poprzez wskazanie jej jako osoby, która uchyla się od płacenia swoich zobowiązań. Działania komornika zmierzały do przymusowego wyegzekwowania tytułu wykonawczego. Pozwany wykazał, że działał zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.jedn. Dz.U. z 2011 r., nr 231, poz. 1376 ze zm.) oraz k.p.c. Kwestionowany przez powoda sposób zajęcia ewentualnego wynagrodzenia i innych wierzytelności i praw od wskazanych przez powoda podmiotów został bowiem wskazany pozwanemu przez wierzyciela jako jeden ze sposobów prowadzenia egzekucji we wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Wskazanie przez wierzyciela jednocześnie kilku sposobów prowadzenia egzekucji jest wiążące dla komornika. Powinien on wszcząć egzekucję zgodnie z żądaniem wierzyciela i zawiadomić o tym dłużnika (art. 805 § 1 k.p.c).

Reasumując, Sąd Okręgowy uznał, że pozwany był zobowiązany dokonać zajęcia wynagrodzenia za pracę i wierzytelności oraz praw majątkowych powoda wobec powyższych podmiotów, mimo iż w rzeczywistości wskazane podmioty nie były dłużnikiem powoda z jakiegokolwiek tytułu, a więc faktycznie nic nie zostało zajęte. Dodał przy tym, że wierzyciel dążąc do przymusowego wyegzekwowania majątku wskazuje możliwie szeroki sposób egzekucji, aby osiągnąć maksymalne prawdopodobieństwo zaspokojenia swoich roszczeń wobec dłużnika. Komornik natomiast nie prowadzi egzekucji w inny sposób niż w wskazany przez wierzyciela we wniosku o wszczęcie egzekucji.

Sąd dostrzegł, iż pozwany zgodnie z wnioskiem najpierw dokonał zajęcia imiennie wskazanych przez wierzyciela wierzytelności, w tym wobec kwestionowanych przez powoda podmiotów oraz urzędu skarbowego i ZUS-u. Wierzyciel wiedział o pełnieniu przez powoda funkcji w tych podmiotach z danych ujawnionych w Krajowym Rejestrze Sądowym.

Odnosząc się do zarzutu powoda, iż pozwany nie zajął wynagrodzenia powoda w firmie (...) w P., Sąd I instancji stwierdził, że wierzyciel nie wskazał, że powód jest zatrudniony w tej firmie, a pozwany informację o aktualnym pracodawcy dłużnika uzyskuje dopiero po złożeniu stosownego wniosku do ZUS i uzyskaniu od tej instytucji odpowiedzi. W związku z tym pozwany, wszczynając egzekucję, nie dokonał zajęcia wynagrodzenia za pracę powoda wobec pracodawcy (...) M. J. w P., gdyż jeszcze wówczas nie znał faktycznego pracodawcy powoda.

Z tych też względów, przyjmując wykazanie przez pozwanego braku bezprawności działania, sąd oddalił powództwo jako niezasadne.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zarzucając:

- 1) naruszenie art. 23 k.c. poprzez przyjęcie, iż działania pozwanego komornika nie naruszyły dobra osobistego powoda w postaci zdrowia;
- 2) naruszenie art. 24 k.c. poprzez przyjęcie, iż naruszenie dobrego imienia powoda nie było bezprawnym działaniem pozwanej;
- 3) naruszenie art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, iż powód nie wykazał okoliczności wskazujących na naruszenie dóbr osobistych w postaci zdrowia oraz poprzez przyjęcie, że pozwana, na której spoczywał ciężar udowodnienia okoliczności wyłączających bezprawność jej działania, zdołała te okoliczności wykazać i uchylić domniemanie z art. 24 § 1 k.c.;
- 4) naruszenie art. 761 oraz art. 797¹ k.p.c. poprzez niesłuszne przyjęcie, że pozwana podjęła czynności zgodnie z przywołanymi przepisami oraz poprzez niezgodne z prawem udostępnienie danych ze sfery prywatności powoda podmiotom trzecim w celu poszukiwania majątku powoda;
- 5) naruszenie granicy swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. polegające na przyjęciu, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do przyjęcia bezprawnego działania pozwanej w związku z naruszeniem dóbr osobistych powoda.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zobowiązanie pozwanej do złożenia oświadczenia woli, którego treścią będzie przeproszenie powoda w sposób zgłoszony w pozwie, tj. zobowiązanie pozwanej do złożenia oświadczenia woli następującej treści i umieszczenie jej w lokalnej prasie: „Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kaliszu, mgr E. M., wyraża ubolewanie z powodu naruszenia dobrego imienia Pana P. J., przeprasza Pana P. J. za naruszenie jego dóbr osobistych”; zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 100.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych powoda w postaci zdrowia oraz dobrego imienia oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania pierwszoinstancyjnego oraz kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych, e w e n t u a l n i e o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Kaliszu do rozpoznania i rozstrzygnięcia, w tym także o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda jako niezasadna podlegała oddaleniu na mocy art. 385 k.p.c.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. należy stwierdzić, że wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie niezbędnym do oceny zgłoszonego przez powoda żądania, które Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne, jak i dokonał właściwej oceny materiału dowodowego zaofiarowanego przez obie strony procesu.

Z uwagi na wskazaną przez powoda podstawę faktyczną żądania oraz zakres zarzutów skierowanych wobec pozwanej, większość dowodów w sprawie to dowody z dokumentów, znajdujących się w aktach postępowania egzekucyjnego, prowadzonego przez pozwaną, o sygn. Km 856/13, na część których powołał się sam powód, załączając je do pozwu.

Za chybione należy uznać twierdzenie apelującego jakoby Sąd Okręgowy dokonał ustaleń faktycznych wyłącznie na podstawie twierdzeń pozwanej skoro po pierwsze podstawą tychże ustaleń były przede wszystkim wspomniane powyżej dowody z dokumentów jak np. tytuł wykonawczy, wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, zajęcia, jak i dowody zgłoszone przez powoda w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu, zaświadczenia o zarobkach oraz przesłuchania powoda w trybie art. 299 k.p.c.

Jak wynika z uzasadnienia apelacji, skarżący de facto nie podważa wiarygodności powyższych dowodów a jedynie ocenę sądu co do braku podstaw do uwzględnienia powództwa, w tym między innymi ocenę co do niewykazania przez powoda naruszenia wskutek działania pozwanej jego dobra osobistego w postaci zdrowia.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że powód w niniejszej sprawie (po ostatecznym sprecyzowaniu powództwa) dochodzi zarówno roszczenia niemajątkowego, domagając się od pozwanej złożenia stosownego oświadczenia, jak i zasądzenia od pozwanej na jego rzecz zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych w postaci dobrego imienia, nadszarpniętej reputacji oraz zdrowia. Tym samym jego roszczenie znajduje podstawę prawną w przepisie art. 24 k.c. w zw. z art. 23 k.c. oraz w art. 448 k.c.

Przepis art. 448 k.c. jest niewątpliwie związany z treścią art. 24 k.c., w którym zawarto podstawową konstrukcję cywilnoprawnej ochrony dóbr osobistych. Stosownie do jego treści ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Sąd rozpoznający sprawę o ochronę dóbr osobistych winien zatem w pierwszej kolejności poddać ocenie, czy i jakie dobro zostało naruszone, a następnie ocenić, czy pomimo naruszenia tych dóbr nie zachodzi podstawa do wyłączenia odpowiedzialności pozwanego ze względu na brak bezprawności.

Podkreślenia wymaga, że naruszenie dóbr osobistych oraz bezprawność są kategoriami całkowicie samodzielnymi, niezależnymi i każda z nich podlega kwalifikacji i ocenie. Kto zatem twierdzi, że naruszono jego dobro osobiste, nie musi wykazywać bezprawności (art. 6 k.c.), nie zwalnia go to jednak od obowiązku wykazania, że do naruszenia (zagrożenia) dobra osobistego faktycznie doszło. Ciężar przytoczenia faktów w tym zakresie spoczywa więc na powodzie, który powinien wywiązać się z niego w zakresie umożliwiającym sądowi sprawdzenie zasadności żądania.

Powód musiał więc jedynie dowieść naruszenia swego dobra osobistego, pozwana - aby się ekskulpować - musiała wykazać brak bezprawności w swoim zachowaniu.

Jak wynika z pozwu, P. J. upatruje naruszenia przez pozwaną swych dóbr osobistych, zwłaszcza dobrego imienia, w fakcie wystąpienia przez pozwaną jako Komornika Sądowego do podmiotów (Stowarzyszenia Klubu (...) w C.

oraz (...) sp. z o.o. w P.), w których nie jest zatrudniony, z zajęciem egzekucyjnym nieistniejącego wynagrodzenia, co doprowadziło do utraty zaufania do niego w tychże instytucjach, w których udziela się non-profit. Powód podał nadto, że od dłuższego czasu choruje na nadciśnienie i powyższe zajęcia wywołały u niego nagłe skoki ciśnienia, borykał się ze stresem, przez co przez dłuższy czas narażony był na pogorszenie stanu zdrowia psychicznego.

Za trafne jednak należy uznać stanowisko Sądu Okręgowego, że powód - wbrew obowiązkowi wynikającemu z przepisu art. 6 k.c. - nie przedstawił żadnych dowodów potwierdzających powyższe twierdzenia, choćby zaświadczenia lekarskiego. Sam zresztą stwierdził w piśmie procesowym z dnia 10 maja 2013 roku, że okoliczność ta nie wymaga dowodu. Wprawdzie dopiero do apelacji załączył orzeczenie o stopniu jego niepełnosprawności z dnia 24 października 2013 roku, z którego wynika, że niepełnosprawność stopnia umiarkowanego istnieje u powoda od 25.11.1992 roku, to choć w orzeczeniu tym wskazano symbol przyczyny niepełnosprawności, nie wynika z niego, by dotyczył choroby nadciśnienia tętniczego. Powód nadal nie złożył na tę okoliczność stosownego zaświadczenia lekarskiego, a co więcej nie wykazał, by wskutek działania pozwanej doszło do pogorszenia jego stanu zdrowia.

W tym stanie rzeczy za chybiony należało uznać zarzut naruszenia przez sąd przepisu art. 23 k.c. oraz art. 6 k.c.

W ocenie Sądu Apelacyjnego za gołosłowne, nie poparte żadnymi dowodami, należało uznać i twierdzenia powoda, że ujawnienie przez pozwaną informacji o toczącej się przeciwko niemu egzekucji Stowarzyszeniu Klubu (...) w C. oraz (...) sp. z o.o. w P., spowodowało nadszarpnięcie jego reputacji wśród członków w/w podmiotów oraz lokalnej społeczności, wywołało wobec niego podejrzenia, w związku z czym został poinformowany, że nie będzie pełnił dotychczasowej funkcji na kolejną kadencję.

Sąd odwoławczy nie podzielił w tym zakresie poglądu sądu meriti, że poprzez fakt dokonania przez pozwaną spornego zajęcia wierzytelności u w/w podmiotów doszło automatycznie do naruszenia dóbr osobistych powoda w postaci jego dobrego imienia. U podstaw powyższej tezy leżało zapatrywanie, że informacja o toczącym się postępowaniu egzekucyjnym została ujawniona wielu podmiotom, w tym także kwestionowanym przez powoda.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela pogląd szeroko wyrażany w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że przy ocenie, czy doszło do naruszenia dobra osobistego nie można brać pod uwagę jedynie sfery indywidualnych przeżyć zainteresowanego. Ocena, czy nastąpiło naruszenie dobra osobistego, jakim jest np. godność osobista, cześć, czy dobre imię, nie może być dokonywana według miary indywidualnej wrażliwości zainteresowanego, ta bowiem może być szczególnie duża ze względu na cechy osobnicze, uwarunkowania chorobowe, itp. Z tej przyczyny kryteria oceny muszą być poddane obiektywizacji - (zob. wyroki SN z dnia 11 marca 1997 r., III CKN 33 / 97, OSNC 1997, nr 6 - 7, poz. 93 i z dnia 29 września 2010 r. V CSK 19 / 10, OSNC - ZD 2011, nr 2, poz. 37).

Dla uznania, że doszło do naruszenia dobra osobistego istotne znaczenie ma również całokształt okoliczności towarzyszących zdarzeniu i konsekwencje jakie wywołało w sferze osobistej powoda.

W realiach przedmiotowej sprawy - zdaniem Sądu II instancji - odczucia powoda, iż na skutek nierzetelnego - w jego ocenie - prowadzenia przez pozwaną postępowania egzekucyjnego doszło do naruszenia jego dóbr osobistych mają walor wyłącznie subiektywny i nie mogły skutkować uwzględnieniem powództwa w kierunku przez niego sugerowanym. Pozwana, dokonując spornego zajęcia wierzytelności jako Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kaliszu, działała w ramach ustawowych obowiązków i w zgodzie z obowiązującymi przepisami prawa. Realizacja w drodze przymusu tytułu wykonawczego w sposób obiektywny zawsze wiąże się z koniecznością dokonania względem różnych instytucji czynności egzekucyjnych, co w oczywisty sposób wiąże się z koniecznością ujawnienia im danych ściśle związanych z osobą dłużnika. Nie do zaakrobowania jest ogólnikowy zresztą i nie poparty żadną argumentacją jurydyczną, wniosek Sądu I instancji, że w takiej sytuacji komornik sądowy, bez względu na okoliczności konkretnego przypadku, w zasadzie zawsze dopuszcza się naruszenia dobra osobistego dłużnika w postaci jego dobrego imienia albowiem ujawnia licznym podmiotom informację o prowadzeniu przeciwko niemu egzekucji. Jest to - w ocenie sądu odwoławczego - zbyt daleko idąca interpretacja przepisu art. 24 k.c.

Niezależnie od powyższego zagadnienie to wiąże się ściśle z przesłanką bezprawności działania pozwanej. W tym zaś aspekcie Sąd II instancji zgadza się z sądem rozpoznającym przedmiotową sprawę, że pozwana obaliła domniemanie bezprawności swego działania. Słusznie bowiem przyjął, że pozwana, dokonując spornych zajęć, czyniła to w sposób wskazany przez wierzyciela we wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, którym była związana.

Stosownie do dyspozycji przepisu art. 799 § 1 k.p.c. wierzyciel może w jednym wniosku wskazać kilka sposobów egzekucji przeciwko temu samemu dłużnikowi i tak też uczynił wierzyciel powoda, wskazując we wniosku o wszczęcie przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego z dnia 3 czerwca 2013 roku między innymi jako jeden z pierwszych sposobów egzekucji zajęcie wynagrodzenia za pracę powoda w charakterze prokurenta od pracodawcy (...) sp. z o.o. w P. i jako członka komisji rewizyjnej Stowarzyszenia Klub (...) w C. oraz wierzycielności i innych praw majątkowych przysługujących powodowi od powyższych pracodawców.

Pozwana jako komornik sądowy była więc związana powyższym wnioskiem i przy tak precyzyjnym wskazaniu sposobu egzekucji nie miała podstaw do sprawdzania wiarygodności danych wskazanych przez wierzyciela i snucia na tym etapie postępowania niczym nieuzasadnionych przypuszczeń co do tego, czy powód we wskazanych instytucjach posiada bądź nie stosowne wierzycielności. Komornik jest bowiem organem egzekucyjnym mającym obowiązek prowadzić postępowanie egzekucyjne zgodnie z przepisami je regulującymi, treścią tytułu wykonawczego i wnioskiem egzekucyjnym. Organ egzekucyjny jest związany wnioskiem o wszczęcie egzekucji, a więc między innymi wskazanym w nim sposobem egzekucji (art. 797 k.p.c. i art. 799 k.p.c.) – zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 maja 2013 r., sygn. akt I ACa 290/13, LEX nr 1327533.

Nie negując twierdzeń apelującego, że komornik sądowy zobowiązany jest do zachowania szczególnie należytej staranności, w realiach rozpoznawanej sprawy nie sposób przyjąć za powodem, by pozwana, dokonując kwestionowanych przez niego zajęć, naruszyła przepisy prawa, w ramach których wykonywała swoje ustawowe obowiązki. Rozważania skarżącego zaprezentowane na stronie 2 i 3 uzasadnienia apelacji mają walor czysto teoretyczny i nie przystają do ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego.

Za całkowicie bezzasadny należało uznać zarzut naruszenia przepisów art. 761 oraz 797¹ k.p.c. skoro przepisów tych nie stosował Sąd Okręgowy w przedmiotowej sprawie. O czym była mowa już wcześniej, rozpoznawał roszczenie powoda wyłącznie w kontekście przepisów regulujących problematykę ochrony dóbr osobistych, a zatem w kontekście przepisów art. 23, 24 i 448 k.c. Wskazane przez skarżącego przepisy dotyczą natomiast postępowania egzekucyjnego, sposobu jego prowadzenia, czynności dokonywanych przez strony tego postępowania i organy egzekucyjne, w tym komornika.

Pierwszy z nich dotyczy uprawnienia przyznanego organowi egzekucyjnemu do żądania od uczestników postępowania złożenia wyjaśnień oraz zasięgania od organów administracji publicznej, organów wykonujących zadania z zakresu administracji publicznej, organów podatkowych, organów rentowych, banków, spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych, przedsiębiorstw maklerskich, organów spółdzielni mieszkaniowych, zarządów wspólnot mieszkaniowych oraz innych podmiotów zarządzających mieszkaniami i lokalami użytkowymi, jak również innych instytucji i osób nieuczestniczących w postępowaniu informacji niezbędnych do prowadzenia egzekucji. Podstawa i zakres wyjaśnień i informacji, które mają być złożone na żądanie organu egzekucyjnego, musi być jednak uzasadniona stanem prowadzonego postępowania egzekucyjnego i uwzględniać sposób prowadzenia egzekucji.

Drugi przepis art. 797¹ k.p.c. stanowi, że wierzyciel może zlecić komornikowi poszukiwanie za wynagrodzeniem majątku dłużnika. Celem powyższego przepisu jest więc stworzenie dla wierzyciela instrumentu pozwalającego na zwiększenie skuteczności postępowania egzekucyjnego. Choć nakłada on na komornika obowiązek poszukiwania majątku dłużnika, ale tylko wówczas, gdy wierzyciel złoży stosowny wniosek.

Obydwa wskazane przez powoda przepisy nie mogły być przedmiotem analizy skoro to nie one legły u podstaw dokonania przez pozwaną spornych zajęć. Osią sporu między stronami było bowiem nie to, jakie czynności powinna podjąć pozwana w celu realizacji wniosku wierzyciela o wszczęcie przeciwko powodowi postępowania egzekucyjnego,

ale czy te czynności które podjęła (zajęcia wynagrodzenia i wierzytelności w Stowarzyszeniu Klubu (...) w C. oraz (...) sp. z o.o. w P.) wykraczały poza ramy określone przepisami postępowania cywilnego, a co za tym idzie czy były bezprawne. Z taką jednak sytuacją nie mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie.

W powyższej sytuacji, Sąd Apelacyjny uznał zarzut apelacji naruszenia przepisu art. 24 § 1 k.c. za niezasadny, przyjął ustalenia faktyczne poczynione w przedmiotowej sprawie przez Sąd Okręgowy za własne, jak i zaaprobował argumenty tegoż sądu świadczące o niezasadności żądania powoda, które w powiązaniu z rozważaniami Sądu II instancji musiały skutkować oddaleniem apelacji powoda na podstawie art. 385 k.p.c.